

*Csáky Anna***A vers**

A vers a lélek igazgyöngye,
benne ezer szív dobol,
öröm, bánat és vigasz könnye,
léleklánggal szótt mosoly.

A vers a ritmus kék csodája,
dallal a tánc ott mulat,
szóval, színnel szótt koronája
mindannak, mi hangulat.

A vers a szépség pillantása,
földről égis felemel,
szíven üthet, mint a lándzsa,
mágiával telt kehely.

Az élmény villám, beléd hasít,
vers fogan meg tűzében,
te pedig égis egy pillanatig,
Isten lakik akkor éppen

ott, ahol a mű megszületik,
s mennyei szinten érzed,
miként nyújt át szent örületig
egy csöppnyi Mindenséget.

Madárszárnyon

Ott ég a nap a
madárszárnyon s mindaz,
kit a fény betölt,

kit röpte gyújt fel,
szállva végtelenbe,
s szép a Menny előtt,

kit a szerelem,
a vágy, csók kísértett,
ahogy égve, rőt

lángokká lobbant,
s lebeg lélek-álmok,
hideg napja közt,

kit a mennyek fény-
zenéje sarkallt még
zengni rímbe fönt,

kit tűz ölelt, majd
bú lohasztott, s perzselt
szárnya összetört.

Hazám, otthonom

Ahol verseim magyarul szólnak,
s képeikben köszön a honi táj,
akácok, tölgyek, platánok, hársak
hbjai szívemen átragyognak,
s koronájuk hömpölygő kiáltás,
belém fonódva mint sötét hajba
ünnepi díszként színes pántlika,
ott az én hazám.

Lelkem e kies világba rögzült,
ránőve hittel egy-egy levélre,
s fényes elméjű, tiszta nép terel
ég-föld közti könnyű szárnyalásra,
hogy magam is néha képes legyek
valami gyönyörűt teremteni.
Itt az én hazám.

Nyitva látom a múltak kapuját:
anyám a konyhában épp varrogat,
lágý, kellemes hangon énekelve,
apám kilyukadt cipőm javítja,
hosszú, fekete kötényét ekkor,
dologidőben magára ölti...
Ez volt otthonom.

Mi mindent kellett elveszítenem!

Magukra hagytam őket éjszaka,
hát ellebegtek angyalszárnyakon.
Most árnyak udvara magam körül,
gyertyát gyújt a gyász a temetőben,
és sötét denevérszárny az este.
De láng fogja át szívem ágait,
mikor elmegyek, és emlékezem.
Ott is van hazám.

Patak

Fecsegve iramlík
le hegyről, a dombról,
mélyén halk imája
sóhajt, sűg, dorombol.
Siet, majd kiszalad
az ébredő világból,
hbjain szivárvány
szín-fény köre lángol,
megremeg a föld is
tavasz-iramától.
Fölül száz ég-bogár
zűg, zűmmög a násztól,
szerelem öröme
nyílik ki a mából.
Az eleven vízben
vágý uszonya csillan,
mint reszkető fényű
száz kigyúló villany.

Gulyás Imre
Két elégia

Fiamnak

1.

El-elmaradva

El-elmaradva, lassulón
nehéz már lépést tartanom.
Alkony előtt a fordulón
ráadás minden alkalom.

A csüggedés is ráadás,
mikor a harist hallgatom s
leleplez egy fürkészdarázs
vagy foszló falevélhalom.

Jársz erre még s csodálkozol,
mi minden megvan, megmaradt.
Csak a hű társ hiánya szól –
s a früstöké a fűz alatt.

Fáj, hogy nem lesz több sürgetés,
megértőn szóló „várj meg itt!”.
Szellő vigasztal: körbenéz,
tört fénnel szálló port vegyít.

2.

Nem ünnepély

Nem ünnepély ez, búcsúzás,
ismeretlen és egyszeri,
szokatlan ívű fordulás,
idején kell hát kezdeni.

Nem ünnepély ez, búcsúzás.
Vannak hozzáillő szavak,
s a szószólóra rátalálsz,
hol hangja is van általad.

Nem ünnepély ez, búcsúzás,
mi annyi kínom felfedi:
csüngen rajta nem szokás
és egyszer el kell kezdeni.

Nem ünnepély ez, búcsúzás.
A nagy szökés, melybe – mint sok
Tiszavirág-csillanásba –
a napfény is beleborzong